

WOLANKA

Monika Maratová

VOLANKA

Copyright © 2010 by Monika Maratová
Cover and layout © 2013 by Jindřich Procházka
Czech edition © 2014 by NAŠE VOJSKO, s.r.o.
All rights reserved

ISBN: 978-80-206-1488-9

„Bez utrpení by nevznikly ty nejsilnější duše.
Ty nejsilnější osobnosti jsou cejchované jizvami.”

filozof Gibran Khalin

1.

Petr byl vytočený tak jako už dlouho ne. Nacházel se v malé neútné kanceláři jistého objektu Armády České republiky s rukama spoutanýma za zády poctivými policejními náramky. Bylo to už dobře tři čtvrtě hodiny, co mu ti dva mizerové vyprázdnilli kapsy, sebrali mobil, strčili ho do téhle špeluňky a zamkli za ním dveře. Když na ně ječel, ať mu okamžitě sundají pouta a že potřebuje na záchod, objevil se ve dveřích ten šklebící se zrzek a poradil mu mile, ať to klidně pustí do kalhot. Pak dveře s bouchnutím zavřel a opět zamkl.

Ti dva si pro něj přišli na leteckou základnu, kde zrovna Vojenský technický ústav leectva připravoval první test zařízení, kterému říkali *Anux Imperator*. V češtině to znamenalo Šídlo královské, nádhernou velikou vážku. Nikdo ale neřekl tomu zařízení jinak než *Imperátor*. Petr byl k projektu přidělený jako pilot vojenského vrtulníku, ze kterého se mělo to zařízení řídit. Věděl tedy o neviditelném bezpilotním průzkumném prostředku všechno potřebné a stejně jako druhý pilot i on už absolvoval hodiny na simulátoru, aby se naučil *Imperátora* ovládat. Bavilo ho to. Měl rád dokonalé věci a *Imperátor* byl dokonalý. Pokud bylo pravdou, co se o *Imperátorovi* říkalo v přísně tajné dokumentaci, tak by pro povstalce v Afghánistánu mohl znamenat téměř nepřekonatelného soupeře. Před ultra citlivými senzory *Imperátora* a jeho rychlým automatickým rozeznáváním cílů se dalo skrýt snad jen v podzemí.

V první fázi testů měli piloti vrtulníku řídit *Imperátora* jen podle displeje GPS a kamer. Účelem bylo vyzkoušet rychlou šifrovanou datovou komunikaci. Kódovaná data ze senzorů se prostřednictvím řídicí jednotky ve vrtulníku měla v reálném čase předávat vzdálenému velitelství operace a pilot operátor měl později i zkusit fotokulometem likvidovat cíle, které kamery *Imperátora* objeví. Druhá fáze testů už se jevila jako zajímavější. Ke slovu se měla dostat novinka, která zjednodušovala pilotáž *Imperátora*, aby se oba piloti mohli věnovat své práci a bezpilotní prostředek se mohl pohybovat v dané oblasti téměř samostatně. Piloti vrtulníku se tak nemuseli o nic

starat a zasáhli by jen v případě, že by se *Imperátor* začal chovat nestandardně, anebo pokud by ho chtěli nasměrovat do jiného prostoru. Také se měly otestovat senzory, které automaticky detekovaly cíle skryté vegetací, terénem, písečným prachem nebo maskováním a zaměřovaly na ně okamžitě zbraně. Poté už bylo jen na operátorovi, zda nalezený cíl zlikviduje, nebo ne. A ve třetí fázi testů se všechno mělo odzkoušet za snížené viditelnosti a v noci.

Petr samozřejmě věděl, proč ho vybrali pro testy zařízení. Dostal proto u svého zaměstnavatele měsíc neplacené dovolené, aby mohl tuhle práci na smlouvu pro armádu vzít, a kdosi vyvinul nesmírné úsilí, aby to volno dostal. Důvodem byla jeho vysoká bezpečnostní prověrka. Většina pilotů měla prověrku o stupeň nižší. *Imperátora* vyvinula známá zahraniční firma, která se také podílela na zkouškách řízení a využití svého bezpilotního prostředku k detekování, zaměření a likvidaci cílů z těžkého bitevního vrtulníku. To pochopitelně znamenalo, že se kolem testů neustále motalo množství lidí jak z civilního sektoru, tak z armády, zpravodajci počínaje a vojenskou policií konče. A právě k *empíkům* patřili ti dva, co ho ráno na základně bez okolků zatkli.

Seděl na nepohodlné dřevěné židli, spoutané ruce už ho pěkně bolely a v prstech pomalu ztrácel cit. „Ještě že ta židle není kovová,“ blesklo mu hlavou. Od jisté doby se ke kovové židli nepřiblížil a ještě chvíli a začnou mu vadit i ty dřevěné. Nebyl na takovéhle jednání zvyklý. Už se sice za svou kariéru vojenského pilota s příslušníky vojenské policie několikrát setkal, ale vždycky s ním jednali zdvořile. Právě přemýšlel, koho ze svých vlivných kamarádů zavolá, aby si to ti dva namachrovaní svalovci pěkně odskákali, když se ozvalo odemykání dveří.

„Okamžitě mu sundejte ty náramky! Máte vůbec mozek v hlavě?“ ozval se řev, jen co se přichozí ocitl mezi dveřmi.

Petr vstal a zrzavý ježour okamžitě přiskočil a s omluvami osvobodil jeho ztuhlé ruce z utažených pout. Pak se vytratil ještě rychleji, než přiběhl.

„Od tebe bych čekal, že mi spíš nasadíš španělskou botu a ne že si budeš hrát na hodného poldu, Viku.“ Petr se zubil na přichozího muže s distinkcemi podplukovníka, masíroval si bolavá zápěstí a zatínal pěsti, aby v prstech rozproudil krev.

„Ahoj,“ Viktor Zábranský k Petrovi natáhl ruku, ale nespokojil se jen s potřesením pravice. Přitáhl si svého kamaráda a poplácal ho po zádech. Už dva roky ho neviděl. Naposledy se spolu byli potápět v egyptském Daha-

bu a předtím se viděli na jednom vojenském cvičení, kde byl Viktor jako instruktor pro hloubkové ponory. „Omlouvám se. Jsou trochu moc horliví. Říkal jsem jim, že ty budeš spolupracovat.“

„Na co si to tady sakra hraješ?“ Petr jen nevěřičně vrtěl hlavou. Věděl, že jeho bývalý instruktor je u Vojenského zpravodajství, a vůbec nechápal, jakou spolupráci by od něj mohl chtít, obzvlášť po takovém teatrálním úvodu. Ani chvíli nepochyboval, že to celé bylo domluvené do posledního detailu, že to nebyla žádná mladická horlivost těch dvou policistů. Celý ten úvod byla taková nenápadná výstraha, že pokud by nechtěl spolupracovat, mohly by se dít zajímavé věci. Zpravodajci měli pocit, že na něj musejí udělat bububu, a on vůbec netušil proč.

„Rád bych si hrál, ale bohužel,“ podplukovník se Petrovi vážně zadíval do očí. „Jsme v zoufalé situaci a ty jsi asi jediný, kdo nám může pomoci.“

„Prosím tě, nepřeháněj,“ Petr se ušklíbl a zavrtěl hlavou.

„Nepřeháním. Jde o to, že někdo má zatraceně velký zájem o ten bezpilotní prostředek, který se měl dneska poprvé vyzkoušet.“

„To si děláš legraci?“ Petr nevěřil vlastním ušima. „Vždyť řízení průzkumných prostředků z vrtulníku je dobře známá věc.“

„Až tak moc dobře známá ne a doufám, že ti nemusím připomínat výzbroj, unikátní pohonnou jednotku a ještě jednu přísně utajovanou technologii, kterou *Imperátor* skrývá. Všechny nové strategické prostředky a zbraně jsou zajímavé pro naše *přátele z východu*.“

„Máš na mysli Rusy, nebo ty, co jsou ještě dál na východ?“

„Tohle bych právě docela rád tvým prostřednictvím zjistil.“ Viktor na Petra spiklenecky mrknul.

Petr vstal ze židle. Tohle se ho netýkalo. „S provokacema u mě neuspěješ. To na mě neplatí. Jsem tam jen jako pilot vrtulníku, držím hubu a krok. Pravidlo číslo jedna, jak si chránit vlastní zadek. Neříkej, že ho neznáš.“

„Sedni si!“ zaburácel najednou místností Viktorův hlas. Počkal, až se Petr po krátkém zaváhání posadí, a pak pokračoval mírnějším, ale naléhavým hlasem. „Přisahám, že tohle není provokace. Nechci tě podrazit. Opravdu tě potřebuju. Kdysi tě vycvičili ve sbírání a analyzování všech dostupných informací a já vím, že umíš doteď číst mezi řádky i v obyčejných zprávách z novin.“

Petrovy oči se změnilly v kusy ledu. Viktor mu totiž právě neúmyslně prozradil, že mu odposlouchávají mobil. Asi před týdnem řešil s jedním kamarádem dvě zdánlivě nezáživné zprávy, jednu o stavbě plynovodu Nord

Stream z Ruska do Německa a druhou o německém odklonu od jádra. Vysvětloval do telefonu, co ty zprávy znamenají a jak spolu v důsledcích souvisí. Evidentně se trefil, ale ještě zajímavější bylo, že se Viktor prokecnul. Musí si dávat pozor. Další štěnice bude mít určitě jak v bytě, tak v autě. Taky může předpokládat, že mu scanují harddisky a maily. Znal praktiky zpravodajských služeb velmi dobře. Budou mu kontrolovat bankovní účty, zjistí, co a kde nakupuje a jaký životní styl vede. Pokud ho sledují, je před nimi jak nahý. Se svou nejvyšší bezpečnostní prověrkou s tím ale musel počítat. Nebyl jen nahý, ale úplně bezmocný.

Bývalý instruktor si změny Petrova výrazu nevšiml, nebo si ho vysvětlil úplně jinak a klidně pokračoval:

„U těch testů jsi nejen jako námi vybraný a velmi přísně prověřený pilot vrtulníku, ale taky jako bývalý příslušník speciálních sil. Mysli si třeba, že máš provádět průzkum na nepřátelském území, jestli ti to pomůže. Pokud se ale my dva tady a teď nedohodneme, spláchnu tu tvou vysokou bezpečnostní prověrku do hajzlu a tím skončíš. Stejně by mě zajímalo, jak jsi k tomu pětéčku přišel, když na tvé pozici můžeš získat maximálně tajnou,“ dodal Vik zamyšleně a probodl Petra pohledem.

„Do toho ti nic není,“ odsekl Petr pohotově, aby si Vika vychutnal. „A jsem zvědavěj, jak bys mě chtěl tý prověrky zbavit?“ sladce se usmál. Potěšilo ho, že Vik neví všechno.

Viktor klidně vyndal z trezoru za stolem složku a chvíli v ní listoval, až našel, co hledal. Jeden papír, který mlčky podal Petrovi. Bylo to kratičké hlášení pracovníka, který měl za úkol kohosi sledovat. Bohužel tím sledovaným objektem byl Petrův kamarád, bývalý agent Mossadu Moshe Elad a na tom spoře popsaném papíře byla nahlášena jeho schůzka s Petrem v jedné pražské restauraci. Moshe už sice u *Ústavu* nepracoval, byl majitelem mezinárodní bezpečnostní agentury, kterou si najímali jak vlivní finančníci a obchodníci, tak známé hvězdy, plnící stránky bulvárů. Petr si ale byl vědom, že tu schůzku měl nahlásit, protože styky s agenty cizí rozvědky, byť bývalými, nepatřily zrovna mezi vítané kratochvíle u lidí s prověrkou na přísně tajné. Jeden čas, po smrti svého bratra Tomáše, se Petr s Moshem vídal docela často a tenkrát to i ohlásil pánům paranoidním, ale tuhle jednu kratičkou schůzku na kafe se nahlásit neobtěžoval a teď se mu to vrací jak bumerang.

Moshe Elad žil s jeho bratrem Tomášem. Až po bratrově smrti se Petr dozvěděl, že Tom byl homosexuál, a taky se dozvěděl jiné věci, které by radši

vymazal ze své paměti navždy a které ho málem stály život. Podíval se na jizvy na svých rukou a zkusil zahýbat prsty na té pravé. Za ty bezmála tři roky se mnohé zlepšilo, ale tahle památka mu zůstane navždy. Vybledlé jizvy okolo zápěstí od pout, další jizvy uprostřed obou dlaní od nastřelovacích hřebíků a památka nejhorší, pečlivě přišíité, ale částečně stále nepohyblivé články dvou prstů. Zejména dva články malíčku ho poslouchaly dost neochotně, prsteníček se povedlo rozhýbat lépe a měl v něm i sílu.

Petr se přinutil ke klidu a hodil list papíru na stůl. „S Moshem jsem se stýkal už předtím a nikdy to nikomu na NBÚ nevadilo. Sice se na to při každé obnově prověrky zeptali, ale tím to haslo.“

Viktor klidně přikývl. Tohle bylo jen první kolo, s tím počítal. Pak znovu zalistoval složkou a vyndal pár fotografií formátu A4. Dával si načas, když jimi listoval, ale nakonec vybral tu správnou a podal ji Petrovi. V Petrovi hrklo, sotva se na fotku podíval. Tak tohle už byl jiný kalibr, ne vzduchovka na holuby, ale spíš tak pětačtyřicítka. Fotka ho zachycovala přesně ve chvíli, kdy útočil napnutými prsty otevřené ruky na krk opilce, který v hospodě vyvolal rvačku. Někdo to vyfotil skrz okno a určitě ne náhodou. Už při té zvláštní provokaci bylo Petrovi něco divného a teď mu to všechno zapadlo na správná místa jako skládanka puzzle. Opravdu ho kdysi naučili analyzovat informace.

Bylo to asi před týdnem, co se jeho kamarád z gymnasia, bývalý kriminalista Janek Toman, vrátil z nemocnice a zašli si spolu na pivo do jejich oblíbené hospůdky. Majitel už je znal a celkem rád poslouchal Petrovy historky z dob, kdy ještě lítal u vládní letky s airbusem. Pivo si nakonec dali jen jedno, nealkoholické a ani ho nedopili. Na vině nebyla jen Jankova dieta, kterou mu doktoři předepsali poté, co s jejich vydatnou pomocí slezl hrobníkovi z lopaty.

Hlavním důvodem nedopitého piva byl agresivní ochmelka, co si vzal Janka na mušku. Začal se do něj navážet a nakonec na něj i zaútočil. Petrovi se na tom celém něco nezdálo, a tak se do opilcem vyvolaného sporu moc nemíchal. Věděl, že Janek je dostatečně schopný, aby udržel emoce na uzdě a muže zvládl. Když to ale vypadalo, že Janek bude bit jako žito, protože po dlouhém pobytu v nemocnici nebyl ani trochu ve formě, vložil se Petr do rvačky a snažil se opilce zkrotit. Kupodivu se mu to nepovedlo tak snadno, jak zamýšlel.

Ve chvíli, kdy hospodský rváč kopl Janka do břicha, ten se složil jako šraňky, stočil do klubička a dával oběd pod stolem, dostal Petr pořádný vztek.

Viděl v tu chvíli rudě. Instinktivně po útočnickovi vypálil špičkami propnutých prstů a bodl ho do krku přesně pod ohryzek. Zákeřná a vražedná technika, pokud by Petr použil víc síly. Nechtěl však muže zabít. Jen ho třemi prsty jemně šťouchl. Efekt byl ale okamžitý a bezprostředně následovaly tři věci. Muž se poroučel k zemi, tedy dolů, zatímco obsah jeho žaludku se dal na cestu vzhůru a Petr zvedl Janka a pakoval se s ním ke dveřím. Cestou jen hodil majiteli tisícovku, aby zaplatil útratu i úklid.

„Ten muž, kterého jsi v té restauraci napadl, je od nás a rozhodně teď nepatří do tvého fanklubu,“ vyrušil ho z úvah Viktorův hlas. „Sice jsi mu víc než krk zranil sebevědomí, ale tím hůř.“

„Jeden z těch, co jsou v civilu ve vojenský jídelně nenápadný, jak sedmi metrový lejno na Václaváku?“ Petr vzhlédl a podíval se svému bývalému instruktorovi chladně do očí. Nemělo cenu vykládat, že muž napadl Janka, který se sotva držel na nohou. Důkaz na fotce říkal něco jiného a mohl by znamenat i obvinění z pokusu o vraždu. *Nukite*, úder, který Petr použil, patřil mezi absolutní tabu, a on ho díky svému výcviku mohl použít podobně jako třeba sek malíkovou hranou mezi nos a ústa jen v extrémním případě sebeobrany. Tím ale hospodská rvačka rozhodně nebyla.

„Jsi pořádně zmetek,“ řekl jen. Na víc se nezmohl.

Viktor se upřímně rozesmál. „To zní jako kompliment.“ Vzal si kompromitující fotografii a zase ji s úsměvem pečlivě založil do složky, kterou vrátil do sejfu. Potom se posadil naproti Petrovi. „Jsmo vážně v průšvih, Petře. Potřebujeme tě, protože jsi mimo. Nikdo o tobě nic neví, jsi jen pilot, který se o nic nestará, a to je naprosto dokonalé krytí.“

„Copak mi, kurva, nevěříš, Viku? Znáš mě. Pokud to fakt není podraz, tak se stačilo domluvit. Nemusels na mě hned nastoupit s vydíráním. Myslel jsem, že jsme prostě kámoši,“ vrtěl Petr konsternovaně hlavou. Viktorovy důvody nechápal.

Viktor jen rozhodil rukama. „C'est la vie.“

„Tak mi konečně vysyp, o co ti jde,“ kapituloval Petr. Věděl, že nemá východisko. Buď se jedná o provokaci a on půjde rovnou do vězení za prozrazení utajovaných informací, anebo mluví Viktor pravdu a zničí ho, když nebude spolupracovat. Obě možnosti nestály za nic.

„Zjistili jsme, že i přes bezpečnostní opatření už unikly nějaké informace o *Imperátorovi*, a ať jsme se snažili sebevíc, nezjistili jsme jak a kudy. Nedáš si náhodou kafe nebo něco k pití?“ přepadl Viktora najednou záchvat pohostinnosti.

„Ne, ale než budeš pokračovat, tak bych si konečně odskočil,“ ušklíbl se Petr. Zrzek ho doprovodil a tvářil se, že ho nemíní pustit z očí. Petr se ho jedovatě zeptal, jestli mu ho chce držet, a zabouchl za sebou vztekle dveře kabinky.

Když se vrátil do kanceláře, stála na stole láhev minerálky a dvě skleničky. Docela vděčně se napil a přitom poslouchal, jak mu Viktor vysvětluje, že po něm bude chtít hlavně jména lidí, kteří se kolem projektu motají, včetně jejich přesného zařazení v rámci testů.

„Taky budu chtít vědět, co přesně se při testech děje a jak vlastně *Imperátor* funguje,“ vysvětloval Vik zaníceně.

„Nepovažují tě za soupeře, Petře, takže si před tebou nedávají takový pozor. Jsi členem týmu a nikdo netuší, že máš výcvik pro speciální průzkum. Máš tak velkou šanci zjistit něco, co by nám mohlo pomoci.“

„A co by to jako mělo být?“

Viktor mávl rukou. „Cokoliv! Znáš to, jsme zodpovědní za ochranu informací, které ani sami nemáme. Nedostali jsme z bezpečnostních důvodů ani technické specifikace *Imperátora*, ani seznam lidí, které sem poslal výrobce. Podle nesmyslné smlouvy si tohle všechno ohlídnou sami.“

„Myslím, že si to hlídají dost dobře. Všude narážím na divný chlápky, co jim kolty více proklatě nízko. A tím líp pro tebe. Vždycky máš případné selhání bezpečnosti při testech na koho hodit,“ usmál se Petr sladce.

„Tohle je dvojsěčné. Oni to budou chtít hodit na nás, protože my ručíme za prověřené lidi od nás a oni za ten zbytek. A já musím vědět, s čím můžu počítat a co se tam hergot děje.“ Viktorovi už docházela trpělivost.

„Vzhledem k té šarádě s mým zatčením bych si teď nebyl tak docela jistý, že se mi povede pro tebe špiclovat,“ namítl Petr skepticky.

„Naopak,“ odmítl to podplukovník rázným gestem ruky. „Tím jsme tě přikryli ještě víc, protože pokud bys byl v našem týmu, těžko bychom tě odváděli v klepetech.“

Na tom něco bylo a Petr jen uznale přikývl. Viktor byl vždycky dokonalý stratég a takhle jednoduše zabil dvě mouchy jednou ranou. Poskytl Petrovi krytí a ještě mu naznačil jasnou výhrůžku.

„Jak to zatčení zítra vysvětlím?“ optal se jen.

„Řekneš pravdu. Sbalili jsme tě pro rvačku se zpravodajcem v hospodě, ale všechno se nakonec vysvětlilo a my tě po výslechu pustili. A nezapomeň dodat, že jsi na nás pěkně našťvaný,“ přisadil si ještě Viktor se šibalským úsměvem.

„Stejně jsi pořádnej kus grázla, a kdybys nebyl můj kámoš, tak bych tě poslal někam. Kdybych ti nevěřil, nikdy bych s žádným donášením nesouhlasil.“ Petr si připadal jako konfident StB.

„Petře, já zoufale potřebuju pomoc, protože vím, že tam někde máme veš v kožichu. Snažím se krýt si záda, to nepopírám, ale taky se snažím toho, kdo vynáší informace, odhalit. A co je nejhorší, že ani za lidi od nás ručit nemůžu. Víš sám, kolik vysoce postavených důstojníků smetla ta aféra s odhalením špiónů na genštábu. Dalším problémem jsou lidi od výrobce *Imperátora*. Každý se dá koupit.“

„Měl jsem dojem, že všichni, kdo se kolem testů motají, jsou prověření.“

„Jsou, a přesto máme důkazy, že někdo kecal. A teď po tom maléru ho musíme dostat za každou cenu.“

„Po jakém maléru?“ zeptal se Petr opatrně.

„Přepadli syna našeho šéfa nejvyššího. Myslíme si, že to s tím souvisí,“ prozradil Viktor tiše důvěrnou informaci.

„Davida?“ Petr překvapením skoro vyskočil ze židle. „Co se mu stalo?“

„Ty Davida znáš? Odkud?“ Viktor nechal Petrovu otázku bez povšimnutí.

„Chceš mi tvrdit, žeš to nevěděl?“ procedil Petr, protože Viktorovi nevěřil ani slovo.

„Odpověz mi,“ štěkl Vik na Petra stroze. „Odkud Davida znáš?“

„Tohle už je fakt pokročilý stadium paranoie,“ poznamenal Petr sarkasticky. „S Davidem i jeho otcem se znám ještě z Prostějova a víš stejně dobře jako já, že kluk chtěl být odmala pilot. Když jsem se po tom roce u vás vrátil do kabiny vrtulníku, dost často se kolem mě už tenkrát motal. K lítání se ale nedostal, protože mu zjistili špatnou srážlivost krve, to určitě taky víš. Nakonec šel tady v Praze na strojárnu a od té doby se kolem mě a vrtulníků motá zas, kdykoliv může. Stačí?“ Petr rázně uzavřel řeč. Už ho to přestávalo bavit. „A teď mi konečně řekni, co se mu stalo.“

„Byl na chatě u svý holky. Prý se v noci pohádali a on za sebou prásknul dveřmi. Došel k silnici a tam si někoho stopnul, to je policejní verze. Útočník byl v autě nejspíš sám. Davida přemohl, odvedl ho do lesa, svlíkl, přivázal ke stromu a surově zmrskal nějakým prutem, který v tom lese našel. Pak ho tam krvácejícího nechal a zmizel. Šťestí, že provaz, kterým byl David připoutaný ke stromu, už něco pamatoval, takže se mu ho povedlo předřít o kůru, jinak by tam asi vykrvácel. Doslova se doplazil k silnici a tam k smrti vyděsil chlápka, co se k ránu vracel domů.“

„Dobrý bože,“ vydechl jen Petr.

„Policie si myslí, že to byl sexuálně motivovaný čin psychopata,“ pokračoval Viktor. „Že David měl prostě smůlu. Byl na špatném místě ve špatnou dobu.“

„A co si myslíte vy?“

„Že ten útočník přesně věděl, co dělá. Věděl, že David je hemofilik a může po těch šílených ranách vykrváčet. Všeobecně tady panuje názor, že to je první fáze výhrůžek a vydírání našeho generála, takže David patří v současné době mezi nejlídanější osoby v republice.“

„Chtěl bych ho navštívit.“

Viktor jen zavrtěl hlavou a nesouhlasně zamlaskal. „Zatím k němu může jen jeho otec, policie a doktor Kolář.“

Petr se příslušně zatvářil, což si jeho bývalý instruktor vyložil naprosto správně.

„Nepochybuju, že si návštěvu Davida zařídíš jedním telefonátem, ale nejdřív musíme dořešit důležitější věci. Třeba jak mi budeš předávat zprávy, protože my dva už se nesmíme setkat.“

* * *

Psychiatr Rosta Kolář sledoval paniku v hnědých velikých očích svého nového pacienta a postupně mu docházelo, že tenhle kluk mu dá pořádně zabrat. Po extrémně traumatickém zážitku zalezl do ulity a schovává se za hradbu mlčení. Pár slov řekl jen včera svému otci, ale od té doby zase mlčí a on mu nemůže pomoci, pokud nezačne mluvit. Nemá se čeho chytit, tak se může jen domýšlet. A jisté indicie mu naznačovaly, že tohle bude asi hodně zlé. Výraz štvané zvěře, který se tomu klukovi usadil v očích, Rostu jasně vedl po správné stopě. Toho kluka si podal lovec a bylo mu úplně jedno, zda jeho kořist přežije.

Včera Rostovi zavolal bývalý velitel skupiny speciálních sil, muž, který nyní stál v čele Vojenského zpravodajství. Znal jeho specializaci, kterou byla psychotraumatologie. Mezi jeho pracovní nástroje patřila samozřejmě psychoterapie, ale také vizualizace, sugesce a autosugesce a dost často i hypnóza. Rosta kdysi pracoval jako psycholog při výcviku, ve kterém se členové speciální skupiny učili odolat tvrdým výslechovým metodám, ale také se učili efektivně tyto metody používat. A zejména oběti psychických i fyzických traumat byly nadále jeho pacienti. To byl důvod, proč mu generál

zavolal. Ten kluk s očima vyděšeného koloucha, kterému nebylo ještě osmnáct let, byl jeho syn a jmenoval se David.

Ležel na samostatném pokoji jednotky intenzivní péče a Rošťa byl po generálovi a policii prvním návštěvníkem, kterého za pacientem pustili. Před dvěma dny ho sem na chirurgii transportoval vrtulník a nejdřív to vypadalo hodně zle. Našli ho v bezvědomí, nahého, celého od krve u silnice, kam se dostal, jak vyplývalo ze stop, většinou po čtyřech. Policejní pes vyšetřovatele neomylně dovedl na místo v hustém lese, vzdálené asi sto padesát metrů od silnice. Udupaná tráva pocákaná krví a zbytky provazu dávaly tušit, jaké drama se na tom místě odehrálo, ale hlavním svědkem byl sám David a ten zatím mlčel. Rošťa si před návštěvou pacienta prošel jeho dokumentaci a bylo mu jasné, že tohle bude tvrdý oříšek. Někdo toho kluka zřídil nejspíš rákoskou nebo jezdeckým bičkem a vypadalo to, že za tím vším bude sexuální motiv.

Ve dveřích JIP se Rošťa srazil s kriminalistou, který přepadení vyšetřoval. I jeho dobře znal z minulosti a potřeboval s ním mluvit. Aby mohl synovi svého bývalého velitele pomoci, musel přesně vědět, co se stalo. Od svého pacienta se to asi hned tak nedozví, takže zbývá jediné policie.

* * *

Mirek Novák převzal vedení pátrací skupiny na pražské kriminálce před necelými čtyřmi lety. Bylo to za poněkud dramatických okolností a Rošťa byl při tom, protože spolupracoval s kriminálkou jako znalec z oboru psychiatrie a psychologie. Tehdy se ho celý případ týkal ještě víc než teď, protože obětí byl jeho kamarád, pilot Petr Teffler. Od té doby se s kriminalistou setkávali při různých příležitostech, většinou příjemnějších než tato.

„To je náhoda, chtěl jsem ti volat, abys mi sestavil psychologický profil pachatele,“ byla první Mirkova slova, jen co Rošťa uviděl. „Když ale uvážím, kdo je jeho otec, tak se ani nedivím, že tě tady potkávám,“ dodal po krátkém zamyšlení. „Máš na mě pár minut čas?“

Sedli si do malé kavárny kousek od nemocnice a Rošťa začal Mirkovi vyprávět, odkud se zná s Davidovým otcem.

„Když jsem dělal v Prostějově u specialistů psychologa při jedné fázi výcviku, tak měl generál Hašek ještě o dost hvězdiček méně.“

„Koukám, že svět je fakt malej a všichni kromě mě prošli Prostějovem,“ smál se Mirek.

Rosta Mirkovi naznačil, aby si tyhle narážky pro příště nechal pro sebe, ale pak se zamyslel. „Vlastně máš pravdu. Je to nejspíš tím, že všichni, co tím prošli, drží spolu. I náš společný kámoš Petr tam byl ve stejnou dobu. Byl jsem jedním z těch, kdo se ho při výcviku pokoušeli zabít.“ Rosta to sice řekl, jako by šlo o nadsázku, ale jen on sám věděl, jak blízko je pravdě, a to byl také jeden z důvodů, proč nakonec z Prostějova odešel.

Při výcviku šlo o to, aby si každý z vyslýchaných sáhl až na úplné dno, aby věděl, co všechno může čekat, pokud se dostane do rukou skutečnému nepříteli. Musel si umět v takové situaci poradit, zmást nepřítele a naučit se psychicky vzdorovat. A instruktoři jednali s nováčky opravdu bezohledně, aby co nejlíp simulovali skutečný taktický výslech. Jednoho dne došlo k maléru. Instruktorovi vytekly nervy a zkopal Petra do bezvědomí. To byla pro Rostu asi poslední kapka. Své poslání viděl někde jinde.

„Co vlastně Petr dělá?“ Mirek neskrýval zvědavost. „Viděl jsem ho naposledy někdy před rokem.“

„Nedávno se vrátil z peruánských And a vletěl rovnýma nohama do spousty práce. Testují nějakou novinku pro Vojenský technický ústav, ale nic víc mi nemohl prozradit.“

„Zas nějaký pétéčko?“ Mirek se ušklíbl nad zkratkou pro přísně tajné.

„Nepochybně,“ souhlasil Rosta. Pak ale zase on pustil uzdu své zvědavosti a nasměroval rozhovor ke svému novému pacientovi. „Co mi můžeš říct o Davidovi?“

„Pokud budeš souhlasit s tím, že s námi budeš spolupracovat, tak ti řeknu všechno,“ využíval Mirek rychle situace.

„Jak si takovou spolupráci představuješ? Nerad bych se dostal do střetu zájmů, když mě jeho otec požádal, abych se ho ujal.“

„To se v žádném případě nedostaneš, protože naše zájmy jsou stejné. Ty chceš, aby David začal mluvit, abys mu mohl z toho trauma pomoci, a my chceme totéž. Dostat tu sadistickou svini, co ho takhle zřídila.“ Mirek poslední slova téměř cedil mezi zuby. Nejradší by osobně pachateli pomohl od jistých anatomických výčnělků na těle. Podle něj si nic jiného nezasloužil.

„Jinými slovy kromě tradičního profilu pachatele chceš, abych vám vyzvonil to, co mi David případně řekne, aby vám to pomohlo při vyšetřování?“ Rosta se tvářil dost kysele. „To není zrovna málo, když uvážím, že to všechno bude lékařské tajemství.“

Mirek mlčel. Věděl, že nemá cenu naléhat.

„Tak dobře, ale musím vědět všechno, co by mi mohlo pomoci. Musím být komplet v obraze,“ kapituloval psychiatr po pár minutách přemýšlení.

„Zatím víme jen to, co zjistili technici v tom lese a z výsledku svědků. Zdá se, že se kluk pohádal se svou holkou, u který byl na Zbraslavi na chatě. Uprostřed noci se sebral a vyrazil si něco stopnout. Bohužel si naběhl na pěknýho hajzla.“ Mirek se napil stydnoucí kávy a pokračoval. „Ze stop v lese vyplývá, že pachatel improvizoval. Neměl nic připravené. Na spoutání použil starý provaz, který byl tak zpuchřelý, že Davidovi se nakonec podařilo z pout dostat. Přivázal ho za rozpažené ruce ke stromu a začal bít. K tomu mu posloužil nejspíš jakýkoliv pružný klacek, ale bohužel jsme ho nenašli. Pachatel nám taky nenechal žádný biologický materiál. Měl rukavice, asi z lékárníčky, protože technici zjistili na provazu oděrky latexu.“

Rosťa chvíli uvažoval nad tím, co právě slyšel, a pak se zeptal na to, na co se zeptat prostě musel. „Spokojil se ten zmetek jen s tím, že Davida zbičoval?“

„Vyšetření znásilnění ani sexuální zneužití neprokázalo. Vypadá to, že David měl neuvěřitelnou kliku. Buď zbičování stačilo tomu hajzlovi k uspokojení, anebo ho něco vyrušilo.“

Rostovi se při slově vyšetření sevřel žaludek. Dobře věděl, co s obětí trestného činu udělá sekundární traumatizace způsobená bezohledným a nedůstojným jednáním.

„Za koho mě sakra máš!“ rozčílil se Mirek na otázku, jak Davidovo vyšetření probíhalo a kdo ho prováděl. „Chtěl jsem, aby ho uspali, takže vůbec o ničem neví.“

„Policajt a má zdravěj rozum. Zázrak,“ usmál se Rosťa a dopil úplně studenou kávu. „Profil pachatele ti dodám co nejdřív, ale asi tě nepřekvapím. První bude na tapetě sexuální deviace, vysoké sebevědomí a nadprůměrná inteligence.“

„Potřeboval bych taky udělat rekonstrukci na místě činu,“ nadhodil Mirek opatrně.

„Ani náhodou!“ Rosťa rázně zavrtěl hlavou a zvedl se od stolu. „Zatím by to David nezvládl. Jestli nechceš, aby se ti tam sesypal, musíš počkat.“

* * *

Muž s latexovými rukavicemi na ruku byl Lovec a obřadně balil do hedvábného papíru téměř metr dlouhý koňský bič. Laskal se s jemnou kůží na

jeho povrchu a věděl, že je to naposledy, se svým milovaným nástrojem se musí rozloučit. Získal ho ještě s jedním zcela odlišným speciálním bičem od známého z Iráku. Celá léta si přál arabský bič, protože pokud někdo něco ví o bičování, jsou to muslimové. V jejich světě nebyly výjimečné tresty sto i více ran bičem, které trestaný často neměl šanci přežít, a dozorcí vykonávající exekuci byli skutečnými mistry v prodlužování agonie.

Koňský bič, v jehož jádru se skrýval pod sklolaminátem pružný ocelový prut, umožňující velmi silné rány, byl obšitý na povrchu jemnou kozinkou. Kdysi dávno měl bílou barvu nevinnosti, protože takovou si muž přál, když si výrobu obou bičů na zakázku u Iráčana objednával. Za celá léta ani jeden z těch strašlivých exekučních nástrojů nepoužil. Visely v jeho obývacím pokoji na čestném místě a on se jen kochal pohledem na jejich dokonalost.

Až nyní se naskytla zvláštní příležitost, aby oba nástroje vyzkoušel. Prvním bičem ztrestal toho kluka, se kterým ve svém původním plánu ani nepočítal, ale potěšilo ho, když ho objevil. Sledoval ho několik dní a jen čekal, kdy se naskytne příležitost zmocnit se ho. I proto si do skrýše v autě připravil svůj milovaný bič a injekci s narkotikem, protože náhoda přeje připraveným. Trochu mu sice komplikovalo život, že ten kluk neměl moc pravidelný denní režim, takže si nemohl únos naplánovat, jenže on byl trpělivý. Nechtěl udělat chybu nebo něco uspěchat. Věděl, že jednoho krásného dne toho kluka dostane.

Nakonec se na něj usmálo štěstí ve chvíli, kdy to vůbec nečekal. Měl co dělat, aby se v euforii pitomě neusmíval, když chlapečkovi zastavoval na pusté silničky u chatové kolonie na Zbraslavi. Připadalo mu, že prožívá druhé Vánoce. Snadno kluka přemohl a bodl mu připravené narkotikum do stehna. Už se nemohl dočkat, až se bílý bič roztančí po jeho zadku a zádech. Proto teď balil ten skvělý nástroj do hedvábného papíru, protože kdysi bílá jemná kozinka byla nasáklá hnědými skvrnami krve. Překvapilo ho, jak moc ten kluk krvácel.

Druhý bič si chystal pro ještě výjimečnější příležitost. Byl zcela odlišný od koňského. Měl krátké silné držadlo, za které se dal uchopit oběma rukama, a přes metr dlouhou, kůží opletenou část, jež se ke konci zužovala a končila pár řemínky volné kůže. Byl také vyroben na zakázku. Jednalo se o přesnou repliku obávaného biče, který používali iráčtí dozorcí ve věznici Abu Ghraib, a proto měl dvě podstatná vylepšení. V opletené části se skrývalo těžší gumové jádro, takže rány byly podstatně ničivější než jen spletenou kůží. Ten bič dokázal i lámat kosti, když se s ním umělo zacházet, a on se to

od Iráčana dobře naučil. Druhým zlepšovákem byly ocelové hvězdičky na rozpletených řemíncích na konci biče. Jejich účelem bylo trhat a zraňovat víc než obyčejný pletený bič na dobytek, kterému se podobal ze všeho nejvíc. Také tento téměř vražedný nástroj byl v bílé barvě nevinnosti.

Už víc než dva roky žil Lovec jen pro pomstu, od té chvíle, co byl zatčen a posléze odsouzen. Dostal tenkrát pouhých pět let jen díky skvělému a drahému advokátovi. Bylo to za napomáhání únosu, omezování osobní svobody a také za ublížení na zdraví. Nedávno ho propustili. Stálo ho to nemalé peníze jak doktorům, tak advokátovi, ale docílil přerušení trestu ze zdravotních důvodů a jeho právník pracoval dál na možnosti podmínečného propuštění. Znamenalo by to, že už by se do kriminálu nemusel vrátit.

Jen co byl venku, začal uskutečňovat svůj dokonalý plán pomsty. Dobře si promyslel, jak postupně zdeptá muže, kterému se chtěl pomstít. Nechtěl ho zabít, chtěl ho jen zničit, udělat mu ze života peklo. Smrt by pro něj byla příliš krásná. On si přál, aby žil ve světě, kde mu nezbude vůbec nic, jen hrůzné vzpomínky. A bič, který právě zabalil do tubusu, do kterého se balila třeba umělecká díla, byl prvním nástrojem jeho skvělé pomsty.

Pečlivě tubus oblepil páskou, aby se náhodou neotevřel, a nalepil na něj dva štítky s adresami, vytištěnými na laserové tiskárně. Adresa příjemce byla pochopitelně skutečná, ale adresu odesílatele si vybral tak, že píchl ukazovákem do telefonního seznamu. Poté si sundal latexové rukavice a od té chvíle dával velký pozor, aby tubus vždy držel přes látku. Nasadil si sluneční brýle a vzal si baseballovou čepici, jejíž štítek si narazil hluboko do čela. Podíval se na sebe do zrcadla a usmál se. Až si po návratu z pošty oholí plnovous, nikdo ho nepozná a nespojí si ho s odesílatelem balíčku, kterého bude chtít policie zakrátko vypátrat. A navíc ho nepozná už ani ten kluk.

Ve frontě u okýnka na rušné hlavní poště si dával pozor, aby se neotočil tváří ke kamerám. Usmíval se, protože se bavil vzpomínkami na toho vyděšeného kluka, jehož krev nasákla do jemné kozinky na luxusním biči na koně. Lovec nebyl homosexuál, ale podařilo se mu svou oběť výhrůžkami znásilněním přesvědčit o opaku. I to bylo součástí plánu. Představoval si, jak policejní znalci budou probírat všechny možné sexuální úchylinky a svedou tak policii na nesprávnou stopu.

Užíval si pomalé bičování a mezi jednotlivými ranami, kterých bylo víc než třicet, klukovi s velkou fantazií vykládal, co mu ještě provede. Dobrá práce se podařila. Když skončil a vyndal mu z pusy jeho vlastní zmuchlané slipy, které použil jako roubík, kluk ho hned začal prosit, aby mu už víc

neublížoval. Chvilí nato ztratil vědomí, protože přišel o hodně krve. Lovce ho nechal viset v těch roztržených provazech. Bylo mu jedno, jak dopadne, jestli se z chatrných pout dostane, nebo tam u toho stromu zemře. Ten kluk nebyl cílem jeho pomsty, ale jeho prostřednictvím mohl svou oběť zdeptat ještě víc, než původně plánoval.

* * *

Když se Petr dostal domů, ještě pořád v něm kypěla zlost. Byl navztekáný na sebe, že skočil na tu nejpitomnější provokaci a tím pádem má jeho bývalý instruktor v ruce materiály, kterými ho může držet v šachu. K celkově špatné náladě přispěl i fakt, že jeho přítelkyně Esther odlétala večer na tříměsíční stáž do Spojených států.

Teri byla lékařka a Petr se s ní seznámil před třemi lety. Tehdy ho přivezli na pohotovost do vojenské nemocnice víc mrtvého než živého a Teri byla prvním člověkem, kterého uviděl, když se probрал z bezvědomí. Všechno to souviselo s událostmi, které bezprostředně následovaly po náhlé smrti jeho bratra Tomáše, zapleteného do pašování drog. Pracoval jako zpravodajský důstojník na české ambasádě v Moskvě a převážel v diplomatických zavazadlech pervitin a heroin. Jednoho dne se ale rozhodl, že z rozjetého vlaku vystoupí, což nebylo nic jednoduchého. Aby mu celá ta mafii řízená sadistická banda dala pokoj, pojistil se. Shromáždil důkazy o všech překupnících, se kterými se setkal, a uložil je na bezpečné místo. Bohužel po Tomášově smrti si ti grázlové přišli pro důkazy k Petrovi. Nikdy je nezískali. Kompromitující fotografie a zvukové záznamy ze schůzek doteď ležely bezpečně ukryté v sejfů jedné banky v Zürichu a věděli o nich jen Petr a Tomášův partner Moshe. Ani policie se nikdy nedozvěděla, že důkazy opravdu existují.

Krásné začátky vztahu s Teri byly to jediné, na co vzpomínal rád. Zbytek toho několik měsíců trvajících zlého snu by nejráději z paměti navždy vymazal. Podvědomí ale pracovalo, a tak se mu kruté vzpomínky vracely v podobě záblesků v nejneuvěřitelnějších okamžicích. Čekal, že ho budou budit ze snů, ale to po nějaké době přestalo a nyní ho ty dávno minulé hrůzy přepadaly ve chvílích, kdy to vůbec nečekal. Často třeba za volantem, nebo v pilotní kabině vrtulníku. Bleskly mu hlavou, jako kdyby bylo do filmového pásu nalepeno pár špatných okýnek a pak děj pokračoval klidně dál. A stejným způsobem mu v poslední době problikávalo i něco, čemu nerozuměl. V těch vteřinových záblescích z minulosti viděl rozmazaně jakési stavení,

ale na nic takového si nepamatoval. Uvažoval, že se s tím asi svěří svému kamarádovi Rostovi, ale zatím na to neměl čas.

Když ta hrůza před lety konečně skončila a skoro celá překupnická banda byla jeho zásluhou zlikvidována, neměl vůbec pocit zadostiučinění nebo vítězství. Právě naopak. Posttraumatický stres a s ním spojené černočerné deprese mu nedaly chvíli klid. Všechny ty události mu s ničivostí laviny doslova obrátily svět vzhůru nohama. Moc nechybělo a přišel tehdy o život. Když se vylízl z nejhoršího, tak měl psychoterapeut Rosta Kolář co dělat, aby ho dostal z nebezpečné apatie.

Napadlo ho, že by mohl Rostovi zavolat. Chtěl vědět, co je s Davidem Haškem. Petr si nejdřív nepřiznával, proč mu vůbec nevadilo, že se kolem něj syn bývalého velitele prostějovských specialistů vyskytuje všude, kde se jen dá. Až později z něj Rosta vydoloval potlačenou pravdu, že nebyť fatální nehody při horolezectví, mohl mít Petr stejně staré dítě jako David. Možná proto si s tím zvědavým a chytrým klukem, který chtěl být pilot, tak rozuměl. Jenže David měl smůlu. Sotva jeho podezřele časté krvácení z nosu a stále fialové končetiny od modřin klasifikovali jako hemofilii, bylo jasné, že se jeho sen o létání nevyplní.

Nakonec se rozhodl, že nezavolá Rostovi, ale přímo generálovi. On byl jediný, kdo mohl zařídit, aby ho za Davidem pustili.

„Petrě, promiňte, vůbec jsem si na vás v souvislosti s Davidem nevzpomněl,“ omlouval se nejmocnější muž vojenské rozvědky zkroušeně. „Byl to hrozný šok. Ale samozřejmě zařídím, aby vás za ním kdykoliv pustili. I doktor Kolář souhlasí, že by kolem sebe měl mít známé lidi, které má rád a kterým důvěřuje.“

„Děkuji, pane,“ odpověděl jen Petr.

„Nemůžete mě dnes večer navštívit? Potřebuji s vámi mluvit o něčem, co nechci řešit po telefonu.“

To se Petrovi moc nehodilo, ale odmítnout dost dobře nemohl. „Víte pane,“ začal opatrně.

Generál ale pochopil. „Už na večer máte jiný program, rozumím.“

„Omlouvám se. Přítelkyně odlétá na tři měsíce do Států na stáž. Vezu ji na letiště,“ vysvětloval Petr.

„To je naprosto v pořádku, neomlouvejte se. Sejdeme se zítra v šest večer ve vojenské nemocnici. Navštívíte Davida a pak si promluvíme.“

„Budu tam, spolehněte se.“

Petr koukl na hodinky. Kvůli nevídanému intermezzu v budově vojen-

ského zpravodajství se dostal domů dřív, než předpokládal. Byl domluvený s Teri, že k ní přijede rovnou z práce, tedy kolem třetí, a teď byla jedna. Nechtěl Teri vysvětlovat, proč se dostal z práce dřív. Rozhovor ve Viktorově kanceláři byl pochopitelně tajný, ale to nebylo jediným důvodem, proč nechtěl Teri nic říkat. Zejména se s ní nechtěl hádat a poslouchat plejádu výčitek, které byly jeden čas pomalu na denním pořádku, když se jí odmítl svěřit se svými problémy. To on prostě nikdy nedělal. V poslední době se sice Teri začala chovat jinak, ale Petr stejně nedokázal předem odhadnout, kdy vypění kvůli nějaké maličkosti, která jí nešla pod nos.

Kupodivu byla mile překvapená, když u ní v půl druhé zazvonil. Hned mezi dveřmi jí řekl, že se něco nedaří, takže si ani nezalítal. Nic víc říkat nechtěl a ani nemohl a Teri to moc dobře věděla. Přesto poznala, že se stalo něco víc, že nejde jen o zrušený let. Dřív by se možná snažila zjišťovat podrobnosti, ale teď už jí bylo předem jasné, že se Petr vymluví na utajování informací. Vadilo jí to, protože se k této výmluvě uchýloval podle ní až příliš často.

Bylo to asi rok, co se v jejich vztahu začalo něco kazit. Zamilovanost ustoupila všedním problémům a Teriino nekritické obdivování Petra také postupně sláblo. Najednou začala na svém romantickém hrdinovi vidět i záporny. Zazlívala mu, že když má nějaké problémy, nesvěří se a nepovažuje ji za partnera. Prála si naplno patřit do jeho života a přitom cítila, že stojí stranou a často přísně tajná práce a jeho kamarádi byli důležitější. A taky byl pořád pryč.

Vnímala to jako sobectví z jeho strany, když si změnil smlouvu se zaměstnavatelem na poloviční úvazek a začal brát tajemné zakázky od armády. Po nějaké době zjistila, že si bere dokonce i neplacené volno a místo toho, aby se věnoval jí, povážlivě často mizí za hranice, aniž by jí cokoliv předem řekl. Pochopila, že jeho civilní práce se stala jen podružnou záležitostí a ve skutečnosti má hodně armádních kšeftů při zalétávání vrtulníků v těch nejnebezpečnějších koutech světa. Pověstná kapka přetekla, když jí při romantické večeři u ní doma oznámil, že za dva dny odlétá do Nigérie. Vůbec nechápal důvody, kvůli kterým ho zahrnula výčitkami. Tiše a klidně ji vyslechl, pak vstal od nedotčené večeře a prásknul za sebou dveřmi.

Zpočátku ho tolerovala. Říkala si, že by od ní bylo sobecké chtít po něm přehodnocení priorit ve prospěch jejich společného života. Ona přece také trávila v nemocnici spousty času a Petr jí nikdy nic nevyčítal. Vždycky skousla jedovaté poznámky a říkala si, že s tím mohla počítat, že život s dobrodruhem Petrova formátu nebude peříčko. Časem si ale začala víc

všímat, že zajímavá práce a horolezecké výpravy jsou pro něj mnohem důležitější než ona.

Rozhodla se, že radikálně změní přístup, že se k němu bude chovat stejně jako on k ní. Přestala se na něj vázat a počítat s ním do budoucna. Vidat se spolu ale nepřestali. Ani jeden z nich neměl chuť spálit všechny mosty. Když se nehádali, bylo jim spolu dobře, a tak uzavřeli křehké příměří. Teri se dlouho zdálo, že to bude fungovat, že změna jejího přístupu vyčistila vzduch a všemu pomohla, jenže pak odletěl Petr služebně do Afghánistánu a jí poslal jen SMS, což ji ranilo a ponížilo.

Připadala si jako odkopnutý pes. Než se vrátil, zařídila si tříměsíční stáž ve Spojených státech. Došlo jí, že si od sebe potřebují odpočinout, že za tři měsíce si vyčistí hlavu a třeba najde někoho perspektivního. Pochopila, že udržování vztahu jen ze zvyku a ze setrvačnosti nemá smysl. A také chtěla Petra svým odjezdem vytrést za jeho samolibost, aroganci a sobectví. Přesto jí nic nebránilo, aby se s Petrem i nadále stýkala a požádala ho třeba o odvoz na letiště.

„Jedl jsi něco?“ optala se a kritickým okem zkoumala ubohý obsah ledničky. Nechtěla po sobě nechávat nepořádek, i když byt bude mít na tři měsíce pronajatý její kamarádka, která by těch pár věcí v ledničce jistě pochopila.

Až teď si Petr uvědomil, že ani neobědval.

„Dám si pak něco na letišti,“ mávl jen rukou, protože na kombinaci vajíčka s jogurtem a rajčetem, kterou skýtala lednička, opravdu chuť neměl. Teri se křivě usmála a on ji objal. Neodtáhla se, protože to, co měl Petr v úmyslu, jí bylo příjemné. I ona dokázala jednat s čistě ženskou vypočítavostí a Petr byl skvělý milenec. Možná právě to byl důvod, proč ho už dávno neposlala k vodě a snažila se zachránit, co se dá.

„Počkej, ale já už jsem převlíkla postel, aby to tu měla Andrea připravený,“ bránila se naoko.

Petr ji pustil a zatvářil se. „OK, tak se budeme koukat na televizi.“

„Nejspíš budu ještě jednou povlíkat postel,“ usmála se Teri lišácky.

„Nebudeš,“ pošeptal jí Petr do ucha a vysadil ji na kuchyňský pult.

* * *

Letadlo, ve kterém seděla Teri, už bylo dávno ve vzduchu, když Petr přijel do restaurace Steak house, kde měl sraz s Rosťou. Volal mu z letiště a nakonec se domluvili, že společná večeře nebude nejhorší nápad. Petr od rána

nejedl, takže byl hladový jako vlk. Sice měl ve zvyku večerjet jen něco malého, ale Steakhouse vybral Rošťa a Petr si celodenním půstem čtvrtkilový t-bone steak snadno zdůvodnil.

„Jak bylo v Andách?“ zajímal se Rošťa o Petrovu měsíc trvající horolezectvou dovolenou.

„Bylo to spíš pochodový cvičení než nějaký horolezectví. Nachodili jsme se skoro čtyři sta kiláků v těžkém terénu s padesáti kily na zádech. Klasických výstupů jsme měli jen pár, ale taky stály za to.“

„To mi nějak připomíná mládí,“ rozesmál se Rošťa. „Když jdu ráno v pět při mínus deseti běhat, tak si připadám jako blázen.“

Petr taky neskrýval, že si v Andách připadal podobně jako při nekonečných pochodech přes vojenský výcvikový prostor Březina se šedesáti kily výzbroje a výstroje navěšené na těle. Brutální výběrové řízení a ještě horší roční výcvik u prostějovských specialistů poznamená každého. Rošťa sice byl u jednotky jako psycholog, ale to neznamenalo, že neabsolvoval všechno tak jako ostatní.

„Nejsme normální, smíř se s tím. Kdyby to tak bylo, nikdy bychom do Prostějova nešli,“ ujistil ho Petr.

„To vypadá na skvělé vyhlídky.“ Rošťa se ušklíbl a spokojeně žvýkal steak s ostrou mexickou směsí.

„Vždycky když někde čtu, jak byli naši specialisti v provincii Nangarhár zase úspěšní, jsem hrdej, že jsem do toho elitního klubu patřil. Svět potřebuje i takový zatracený blázný, který vydržej schovaný tejdén skoro bez pohybu v díře o rozměrech mělkého hrobu, potřeby dělají do pytlíku a jen tiše čekají, až se objeví jejich cíl, třeba arabskej terorista.“

„Tahle část výcviku byla vždycky hodně populární,“ přitakal Rošťa se zjevnou ironií a sarkasmem. „Pár lidem z toho tak po čtyřech dnech začlo hrbat, takže jsme měli plný ruce práce.“

Petr si dobře vzpomínal na svou vlastní krizi, kterou prodělal třetí noc, strávenou v mokřém, celtou a chvojím přikrytém úkrytu. Pozorovatelnou musel mít na okraji lesa na skále, kde byla jen mělká prohlubeň a žádná možnost úkryt rozšířit, prohloubit nebo udělat pohodlnější. Měl odtamtud jen uzoučký výhled na objekt, který měl stále sledovat dalekohledem a hlásit pohyb osob. Běžně byli na takovou hlídku posíláni dva průzkumníci, ale zadání cvičení znělo, že byl jeden z hlídky zabit a nikdo další se k němu nepozorovaně nedostane, takže Petr zůstal na všechno sám.

Podmínky, které cvičení simulovalo, byly extrémně zátěžové. V ty listopa-

dové dny byla teplota kolem nuly a neustále lilo, mrholilo nebo padal sníh. Navíc kolem sledovaného objektu byl naprostý klid, takže se Petr většinu času zoufale nudil a o to víc si uvědomoval chlad a nepohodlí, ve kterém se nacházel. Když měl poprvé vykonat potřebu do igelitového sáčku, připadlo mu to jako naprosté popření lidské důstojnosti, ale nezbývalo mu nic jiného, než se s tím vyrovnat a zapomenout na své ego, pokud nechtěl u jednotky okamžitě skončit.

Třetí noc se k únavě, oddalované jen speciálními balíčky výživy, bolestem z nemožnosti změnit polohu a zimě přidala sebelítost a zoufalství. Žádný z figlů, které ho naučili psychologové, už nepomáhal a v tu chvíli měl Petr opravdu chuť z toho kamenitého mokrého hrobu vylézt. V jednu chvíli se málem rozbředel, ale pak se v něm něco zlomilo a on si začal hrozně nadávat, že když se dostal až sem, tak ty měsíce výcviku nezahodí jen proto, že se lituje jako rozmazlenej fracek. Protáhl a rozhýbal si všechny svaly, nakolik mu to rozměry díry dovolovaly, a znovu se zaměřil na sledovaný objekt. S hrůzou si uvědomil, že ve chvíli, kdy byl na pokraji zhroucení, přestal té chatce věnovat pozornost a tím by mohl v ostré akci ohrozit životy ostatních členů skupiny, kteří jsou o pár kilometrů dál a spoléhají se jen na jeho hlášení. O to víc si v duchu vynadal a věděl, že tohle už se mu příště nestane. Tři hodiny nato se u chatky konečně zjevil cíl a on podal hlášení zbytku skupiny. To byl začátek jeho vysvobození, protože zanedlouho se objevil čtyřčlenný tým a cíl „neutralizoval“.

„Když už jsme u toho Prostějova, tak náš bývalý kolega mi dneska dal školení z podrazáctví.“

Rosta měl právě plnou pusku mexické směsi, a tak jen tázavě zvedl obočí.

„Nechci a ani nemůžu řešit detaily. Vytočilo mě ale to, že doslova zneužil Janka.“

Psychiatr konečně spolkl ostrou směs rajčat, kukuřice a fazolí.

„Jak ten se k tomu přimotal?“

„To je na dlouhý povídání. Asi víš, že co Janek skončil na kriminálce, tak šel dělat k jisté firmě, ke které šel od policie i jeho bývalý šéf.“

„Něco se mi už tenkrát doneslo,“ přikývl Rosta.

„Asi před dvěma měsíci odjel kamsi do střední Afriky jako ochranka nějakých humanitárních pracovníků OSN. Pohybovali se v místech, kde není zrovna dostupná lékařská pomoc, když ho začalo bolet břicho. Než ho dopravili do nemocnice, byl z toho prasklej slepák a otrava krve.“

„Sakra, myslel jsem, že appendix si každé nechá vykuchat preventivně, když má takovouhle práci.“

Petr jen pokrčil rameny. On sám udělal přesně to, co říkal Rošťa, ale Janek zjevně nedal na dobré rady. A pak Roštovi ve zkratce vylíčil, jak v hospůdce *U Piráta* proběhla zpravodajská akce, určená k tomu ho zdiskreditovat.

„A co Janek? Je v pořádku?“ zajímal se psychiatr.

„Díkybohu jo, jinak bych se proklínal ještě víc, že jsem toho blbce neuzemnil hned. Vinou tý provokace jsem se ale dozvěděl i o Davidovi. Můžeš mi o něm něco říct?“

Rošťa se neptal, proč si Vojenské zpravodajství potřebovalo tak dobře pojistit Petrovu loajalitu a spolupráci. Věděl, že by mu Petr stejně nemohl nic říct. Jen mu odpověděl na otázku. „Volal mi generál Hašek, že s tebou mluvil. Nechal tě připsat na seznam asi pěti lidí, kteří za jeho synem můžou. Podle mě je to skvělý nápad, protože tě David má rád a věří ti.“

„Je to hodně zlý?“ zeptal se Petr tiše a jeho oči prozrazovaly, jak moc ho Davidovo přepadení sebralo.

Rošťa přikývl. „Hodně. Ještě pořád je v šoku. Klasický učebnicový příklad: ataky strachu, noční můry, panika z cizích lidí. Základní principy se mu zhroutily. Ztratil iluzi bezpečí. Cítí se pošpiněný. Nechápe, proč to postihlo právě jeho, a zakrátko se začne obviňovat, že si za to může sám. Bude cítit bezmoc, protože nedokáže nic ovlivnit, a může nenávidět i sám sebe, protože tomu nedokázal zabránit. Já jsem z něj nevydoloval ani slovo. Zatím mi nedůvěřuje. S otcem ale ráno mluvil.“

„Doufám, že generál měl tolik rozumu a neseřval ho, že vlezl cizímu chlapovi do auta,“ obával se Petr.

Rošťa se usmál. „Vyztekal se cestou do špitálu, když mi telefonoval. Řekl jsem mu, že ničím nemůže synovi ublížit víc než obviněním, že je to jeho chyba, i když je jasné, že udělal pořádnou blbost. Když přijel na JIPku, byl úplně klidný a vyrovnaný. Davidovi pak řekl, ať si s ničím nedělá starosti, že ho miluje a postará se, aby mu už nikdy nikdo neublížil.“

„Dobrá práce,“ ocenil Rošťa Petr a pokračoval v boji s obrovským steakem.

„Chtěl bych ti něco říct,“ ozval se Rošťa po chvíli váhavě.

Petr vzhlédl od talíře.

„Navrhl jsem panu generálovi, že pokud budeš mít zájem a čas, mohl bys se mnou na Davidově terapii spolupracovat.“

Tohle Petra překvapilo. „Jak si takovou spolupráci představuješ?“

„Co tobě nejvíc vadilo při výcviku výslechových metod?“ odpověděl Rosťa otázkou.

Petr se v myšlenkách vrátil k několika kurzům, kterými v rámci výcviku u speciální jednotky prošel. A pak se zaměřil na pocity, které převládaly ten týden, kdy na něm instruktoři začali tvrdé výslechové metody zkoušet poprvé.

„Připadal jsem si trapně, styděl jsem se a ponižovalo mě, když jsem pak o tom týdnu měl mluvit. Bylo to horší, než to zažít.“

„Ale s klukama, kteří tím tvrdým týdnem prošli taky, jsi neměl problém svoje pocity a zážitky probrat.“

„Jenže to bylo něco jiného,“ vyhrkl Petr a v tu chvíli mu to došlo. Měl po tom týdnu, kdy ho instruktoři vyslýchali, bili a ponižovali všemi možnými způsoby všechno popsat psychologovi, kterým byl v Petrově případě právě Rosťa. Dva dny ze sebe nedokázal dostat skoro nic. Všechno v sobě měl zablokované a přitom se stejně poznamenanými, poníženými a zbitými kluky si o těch traumatických zážitcích povídat dokázal. Vědomí, že tím prošli taky, hrálo rozhodující roli. Necítil se před nimi tak trapně jako před psychoterapeutem, který mu nedovolil, aby v sobě všechny ty nepříjemné zážitky potlačil, ale naopak o nich velmi detailně mluvil a připojil k nim i své pocity. Jedině tak mu mohl terapeut pomoci se s následky těch tvrdých výslechových metod vyrovnat a připravit ho na to, že se to může stát znova a může to být mnohem horší.

Ještě hůř pak snášel hlášení, které měl podat svému veliteli. Tam šlo zase o to, že si musel co možná nejpřesněji vzpomenout, na co se vyslýchající ptal a co mu řekl nebo neřekl, a následně se vše porovnávalo se záznamem z výslechu. Bylo to proto, aby si každý vyslýcháný nováček dokázal vybavit i zdánlivě nepodstatné maličkosti, které svým věznitelům řekl. Kdyby šlo o skutečný tvrdý taktický výslech nepřítelem, mohla každá vyrazená drobnost stát spoustu životů.

To, že při výslechu promluvil, byl Petrův největší problém. Musel si přiznat, že selhal, i když mu pokaždé Rosťa vysvětloval, že to je pitomost. Pravidlo znělo vydržet čtyřicet osm hodin, protože poté už se taktické informace stávaly bezcennými. Pokud ale chtěl nepřátelský výslech přežít, musel pak začít mluvit, ovšem neříkat pravdu. Podstatou bylo předem se naučit uvěřitelnou pohádku a tou po malých dávkách mučitele krmit. Tím si zvýšil šanci, že se dožije záchrany. Petr to však viděl jinak. Když z něj instruktoři něco dostali, pokládal to za svou osobní prohru, protože nechtěl promluvit vůbec.

Rosta Petra mlčky sledoval. Dokázal si představit, co prožívá. Pak začal tiše vysvětlovat: „Bylo to něco jiného. To, že v tom nejsi sám, že ti kluci si tím prošli taky, funguje. Mučení je hodně intimní záležitost mezi vyšetřovatelem a jeho vězněm. Mučitel se o své oběti často dozví všechno, protože se téměř vždy vytváří vztahová vazba mezi ním a zajatcem. Je to mnohem důvěrnější vztah než sex, ale taky mnohem víc tabu. Jenže před někým, kdo to taky zažil, nemáš tajemství. Můžeš s ním mluvit otevřeně, protože víš, že všechno pochopí. Je s tebou na jedné lodi. Není lepší team building, to sis sám zkusil na vlastní kůži. Ta cesta peklem, kterou jste absolvovali, z vás vytvořila partu, ve které neexistovalo tajemství a hrálo se jeden za všechny, všichni za jednoho. Proto si myslím, že když se David dozví, že sis tím prošel taky, řekne ti všechno.“

„Takže po mě chceš, abych mu začal vyprávět své vlastní nezapomenutelný zážitky? Vždyť je to všechno součást nejutajovanějšího výcviku v naší armádě a já o tom mluvit nesmím,“ bránil se Petr.

„Ale to, čím sis prošel před třemi lety, součástí výcviku není,“ usadil ho Rosta chladně.

„Ne“, hlesl jen Petr a nevěřicně zíral na svého kamaráda očima chladným jako led. Tohle přece nemůže Rosta myslet vážně? Skoro rok mu trvalo, než se z toho všeho vzpamatoval, a od té doby se snaží na ty měsíce hrůzy zapomenout. Psychoterapeut od něj nemůže čekat, že sám dobrovolně otevře staré rány.

2.

Petr se díval z výšky šedesáti metrů na největší kus, který zbyl z *Imperátora*, a bylo mu jasné, že dnešní den důvodem k oslavě v týmu nebude. Kdyby ta hračka neměla nouzový vysílač, ani by ji nenašli, protože ve chvíli, kdy se vymkla veškeré kontrole, nalétla si přímo do proudu vzduchu, který žene nosný rotor vrtulníku pod sebe. Ten ji strhnul, roztočil a poslal kamsi daleko. Před chvilkou oznámil na základně, ve které části vojenského výcvikového prostoru se trosky přísně utajovaného zařízení nacházejí, a přidal i přesné souřadnice GPS místa, kde ležel tenhle největší kus s lokátorem. A teď se chystal přistát, aby si zahraniční páni inženýři ohlídlali to, co zbylo z jejich miláčka, než sem přijede bezpečnostní tým, celé okolí uzavře a prozkoumá, aby se pokusil najít i další trosky.

Nejdřív to celé vypadalo dobře. Na palubě těžkého bitevního vrtulníku vládla sice nervozita, ale i dobrá nálada. V nákladním prostoru byla naložena spousta zařízení, protože *Anux Imperator* na sobě měl desítky snímačů, zejména kvůli vyhodnocování proudů vzduchu od rotorů, aby se jim bezpečně vyhnul, pokud by osádka potřebovala operovat z okolí vrtulníku. A měl i snímače na monitorování síly signálu z vysílače.

Samotný test začal tím, že pozemní jednotka vypustila bezpilotní prostředek a pilot operátor převzal na předem dohodnutém místě řízení. Posádka dostala pro první test i přesné instrukce, jak rychle, jak vysoko a jakým směrem s ohledem na rychlost a směr větru má *Imperátor* ale i vrtulník letět.

Petr zadané instrukce do puntíku dodržel, což viděli i technici na displejích v nákladovém prostoru vrtulníku. Přesně podle dohody pak převzal druhý pilot ovládání *Imperátora*, jehož signál se objevil na displeji GPS. Displej s obrazem z kamer průzkumného prostředku se rozzářil okamžik poté. Kontrolky signalizující osazení zbraňovými systémy ale zůstaly zatím temné, protože zařízení mělo místo výzbroje instalovanou tu spousta snímačů a všechno najednou už by neuneslo.

Nejdřív vše probíhalo hladce a průzkumný prostředek dokonale reagoval

na pokyny z vrtulníku. Asi za tři čtvrtě hodiny přišel požadavek od techniků, aby druhý pilot vyzkoušel novinku, automatický let *Imperátora* podle síly signálu vysílače. Petrův kolega sice namítal, že by to první den testů neriskoval, ale vykonal všechno přesně tak, jak si technici přáli. Ti neustále sledovali údaje ze snímačů, aby mohli let *Imperátora* korigovat. A pak se to stalo. Ve chvíli, kdy už s tím nikdo nepočítal a všichni se těšili, že jejich miláček automatický let podle síly signálu z vrtulníku zvládá, se bezpilotní prostředek dostal šikmo pod těžký Mi-24 a to byl konec. Druhý pilot sice okamžitě zareagoval, převzal řízení a pokusil se katastrofu odvrátit, ale marně. *Imperátora* se zmocnil vír, roztočil ho, otočil břichem vzhůru a odhodil o pěkných pár desítek metrů níž. I když se technici všemožně snažili získat nad *Imperátorem* znovu kontrolu, nepodařilo se jim to.

Po přistání se všichni technici doslova vyřítili z nákladní kabiny, jako by rychlostí mohli ještě svého miláčka zachránit. Petr a další dva členové posádky byli naopak naprosto v klidu. Vypnuli motory, protože věděli, že čekání na bezpečnostní tým bude dlouhé. Pak opustili pilotní kabinu, ale nešli k troskám zařízení. Nezajímalo je to a možná by je tam ani nepustili.

Až když byli bezpečně daleko od všech mikrofonů v kabině vrtulníku, poznamenal druhý pilot:

„Blbci! Mysleli si, že když jim to automaticky lítalo kolem malýho *écéčka*, tak že to bude u týchle ruský krávy stejně snadný.“

Pak se všichni tři uvelebili v trávě na druhé straně vrtulníku a sledovali frenetické pobíhání truchlící skupiny inženýrů.

„To jsem nevěděl, že už to z nějakého vrtulníku řídili,“ ozval se po chvíli Petr.

„Říkal to ten malej Talián,“ druhý pilot kývl bradou k snědému členovi týmu.

„Tak to maj blbý. *Écéček* v Afghánistánu moc nasazenejch není,“ shrnul to Petr a druhý pilot i palubní technik se rozesmáli při představě malých vrtulníků eurocopter operujících v bojích proti Talibánu.

„Možná by to měli zkusit spíš z blackhawka nebo z kiowy,“ ozval se po-prvé palubní technik.

„No jo, jenže NATO má enormní zájem o ruské vrtulníky, protože pro půlku planety je hind pořád nejobávanější bitevní vrtulník na světě. Proto se zejména pro Afghánistán řízení *Imperátora* musí vyzkoušet z něj,“ doplnil informace druhý pilot, který z posádky zjevně věděl nejvíc.

„A proto se hindu naše armáda přímo vizionářsky zbavuje,“ přisadil si Petr tiše a vztekle zařal zuby. Zrušení bitevních vrtulníků mu už dlouho leželo v žaludku.

Čekání nakonec nebylo tak dlouhé, protože část týmu většinou z řad zpravodajců a vojenské policie dorazila dalším vrtulníkem. Petra vůbec nepřekvapilo, že jedním z prvních, kdo se objevili na scéně, byl Viktor Zábranský. Nezajímal se o trosky *Imperátora*, ale zamířil rovnou k Petrovi, který se vyvaloval v trávě na sluníčku, stejně jako o kus dál další dva členové osádky. Jeho příchod s Petrem ani nehnul.

„Co se sakra stalo?“ štěkl Viktor vztekle.

„Jak to já mám vědět?“ Petr klidně ležel s rukama za hlavou a užíval si svou převahu. „Ani jsem pořádně neviděl, co se s tím ptáčkem stalo. Až když páni inženýři začali používat *four letter words*, tak mi došlo, že je asi něco špatně.“

„Děsně vtipný, ale oni tě ty srandičky přejdou. Ještě než jsme sem doletěli, tak už se řešilo, jestli tenhle nezdar není sabotáží z naší strany. Budete muset hodně vysvětlovat,“ syčel Viktor na Petra nakvašeně.

Petr byl v mžiku na nohou. Využil sekundy Vikovy nepozornosti a vztekle ho drapnul pod krkem tak, že to druzí dva členové osádky vrtulníku nemohli vidět. „Opovaž se to na nás hodit! Druhý pilot přesně dodržel instrukce pánů vědátorů a na to má důkazy nejen v nahrávce z kokpitu, ale i z přístrojů vzadu. Technici měli jak informace z čidel na *Imperátorovi*, tak výstupy z naší avioniky na svých displejích.“

Viktor Zábranský se vymanil z Petrova sevření. Tohle netušil, že konstruktéři bezpilotního prostředku měli kontrolu nad parametry letu. „Stejně potřebuju hned záznamy komunikace z vrtulníku, jinak je dalších třicet minut letu smaže. Kdyby pro nic jiného, tak už jen proto, abych vám třem kryl vaše ctěné zadky.“

* * *

Byl rád, že stihl v šest večer schůzku s generálem Haškem v nemocnici. Málem na ni zapomněl. Ještě že si ji dal do paměti diáře v mobilu i s připomenutím dvě hodiny předem. Ve čtyři hodiny ale ještě trčel na loučce ve vojenském prostoru a čekal, až budou naloženy všechny nalezené části *Imperátora*. Pár kousků ale pořád chybělo a pátrání po nich vypadalo beznadějně. Nakonec velitel zodpovědný za hledání rozhodl, že bude lepší po-

kračovat ráno. Nechal prostor ohrazený páskou hlídat vojenskými policisty a všechny ostatní propustil.

Během dne také přijeli technici, aby z Mi-24, kterou Petr při testech pilotoval, vyňali záznamy o parametrech letu. Petr to sledoval a jen vztekle skřípal zuby. Sice chápal, že záznamy z kabiny by mohly být důležité, švalo ho ale, že mu jeho dlouholetý kamarád nevěří. Nejradši ze všeho by nakopal Vika do koulí.

„Petře, čekal jsem, že to možná nestihnete,“ uvítal ho generál na chodbě před JIP. Byl o nehodě *Imperátora* pochopitelně informován.

„Dobrý večer, pane. Nakonec ten mejdan v půl páté rozpustili.“

„Vím, že s vámi mluvil doktor Kolář,“ šel generál bez okolků rovnou k věci.

Petr už se nadechl k odpovědi, když ho gestem ruky zarazil. „Vysvětlil mi, že je to pro vás velmi těžké a že to po vás nemůžu chtít, ale přesto vás prosím, abyste se o to pokusil. Davidovi by určitě pomohlo, kdyby slyšel od vás, od člověka, kterého obdivuje, čím jste prošel.“

„Nejsem si jistý, že to dokážu,“ namítl Petr krotce.

„Vím, že nemám právo to po vás žádat. Rozhodnutí je jen na vás.“ Generál mezitím zazvonil na dveře JIP. „Já už jsem za Davidem byl. Jděte za ním sám. Těší se na vás.“

Petra se ujal lékař, který ho znal jako partnera své kolegyně Teri Engelbaumové. Vedl ho chodbou kolem oddělených prosklených kójí do té, kde ležel David Hašek.

„Dneska už je na tom David mnohem líp. Souvisí to i s tím, že se nám podařilo srovnat mu krevní obraz. Poslední transfuzi dostal večer,“ vysvětloval lékař.

Petr mlčel a rozhlížel se kolem. JIP na něj působila depresivně. Okamžitě se mu vybavila doba, kterou tu před lety sám strávil napojený na přístroje. A nebylo to jednou. Celkem třikrát během necelého půl roku se z bezvědomí probral na tomto oddělení a pokaždé to stálo za to. Nejraději by se sebral a utekl.

David ležel na břiše, hlavu otočenou tak, aby viděl na dveře. Přes hýždě měl přehozené prostěradlo, ale jinak Petrovi nic nebránilo v pohledu na tu hrůzu. Podlitinami fialová záda a nohy cik cak přelepené velkými kusy bílých chirurgických náplastí v místech, kde měl sešité hluboké tržné rány.

„Ahoj, táta říkal, že mě rád uvidíš.“ Petr si sedl na židli, která u postele

zůstala po návštěvě generála. Snažil se ze všech sil tvářit vesele, aby zakryl vzrůstající paniku z návštěvy JIP, ale moc mu to nešlo.

„Ty máš strach,“ ozval se zničeho nic David tiše a Petra úplně rozhodilo, jak snadno ho prokoukl. „Já taky,“ špitl po chvíli a Petrovi neušlo, že má slzy na krajíčku. Zamával dlouhými řasami, aby je zaplašil.

„Nemáš se čeho bát. Nikdo už ti neublíží,“ Petr vzal Davida za ruku a uvědomoval si, jak pitomě jeho slova znějí.

„Chci odsud pryč. Říkal jsem to tátovi. Mám hrůzu z cizích lidí. Každý chlap může být ten násilník.“

„Nebude to trvat dlouho a pustí tě. Kdyby sis vzpomněl, jak vypadá ten muž, co tě přepadl, a popsal mi ho, policie ho najde a on už ti nikdy neublíží.“

David ale jako by nevnímal. „Petře, prosím tě, vem mě odsud pryč. Prosím! On se vrátí. Najde mě tady!“ už skoro křičel.

„Tady tě nikdy nenajde. Máš tu kolem spoustu lidí, kteří nedovolí, aby se vrátil,“ snažil se Petr, co mu síly stačily, vymluvit Davidovi hroznou představu a dodat mu pocit bezpečí. Sedl si na postel a vzal ho kolem ramen. Koutkem oka zaznamenal sestru, která tiše vešla do kóje a s úsměvem si připravila injekci.

„Myslím, že bude nejlepší se trošku prospat,“ pronesla jen a stříkla sedativum do portu infuze. Pak otřela Davidovi z čela pot a počkala, dokud ho uklidňující prostředek nepřemohl.

„V noci to bylo mnohem horší,“ prozradil pak Petrovi lékař, když ho vyprovázel z JIP. „Psychiatr řekl, že po tom, co zažil, nesmí být v žádném případě připoutaný, a to se nám vymstilo. Chtěl utéct. Vyškubal si kanyly, strhal snímače. Od té doby dostává sedativa.“

„Kdysi jsem na tomhle oddělení měl skoro stejné úmysly,“ prohodil Petr mezi dveřmi JIP a podal lékaři ruku.

„To bych do vás nikdy neřekl,“ usmál se doktor a tiše za Petrem zavřel dveře.

Na chodbě se Petr připojil k čekajícímu generálovi Haškovi.

„Viděl jste sám, jak je David vyděšený. Můžou se k němu přiblížit jen sestry. Neznámé muže k sobě nepustí, takže jeho ošetřující lékař se ho paradoxně nesmí ani dotknout. Buď si musí zavolat na pomoc nějakou kolegyni, nebo Davida uspat. Doktor Kolář by ho odsud chtěl dostat co nejdřív někam pryč,“ vysvětloval generál cestou z budovy.

„Kam pryč? Myslel jsem, že by bylo nejlepší, kdyby byl doma. Domov znamená bezpečí.“

Generál Hašek se zatvářil rozpačitě, což byl výraz, který u něj Petr neznal. „To je právě ten důvod, proč jsem s vámi chtěl mluvit. Nezajdeme na večeri?“

„Pokud budete souhlasit s thajskou restaurací,“ pokrčil Petr rameny. „Včera mě Rosta vytáhl do Steak house a já se ráno skoro nemohl hnout, jak jsem se přejedl. Ani běhat jsem nešel.“

„Tomu rannímu běhání se říká prostějovský syndrom. Měli bychom s tím něco dělat, jinak nás všechny spolehlivě nepřítel identifikuje,“ rozesmál se generál. „Tak kde je ta vaše restaurace?“

Petr si objednal restované krevety s česnekem a petrželkou a jako přílohu jen listový špenát, což byla lehká večeře podle jeho představ. Generál si dal sice totéž, ale doplnil to ostrou nudlovou polévkou, opečenou bagetou a na závěr ananasovým salátem místo moučnicku. Petrův výběr komentoval slovy, že tohle by si dala leda tak anorektická fotomodelka.

„Takže o co vám jde?“ zeptal se Petr bez otálení, jen co generál dojedl polévku a přinesli jim hlavní chod, krevety se špenátem.

„Jak jste sám viděl, David musí z té nemocnice co nejdřív pryč, někam, kde se bude cítit v bezpečí a kde i já budu mít jistotu, že mu nic nehrozí. Prostě potřebujeme bezpečný objekt, ale jiný, než jakými disponuje zpravodajství. Dost dlouho jsme o tom s doktorem Kolářem mluvili. Já jsem také navrhoval, že by David mohl být doma. Problém ale je, že za týden odjízďím na deset dní služebně do zahraničí a v žádném případě to nemůžu zrušit.“

„Co Davidova matka? Nevzala by si ho k sobě do Prostějova?“

Generál Hašek jen pokrčil rameny, „možná že vzala, jenže David si nerozumí ani s ní, ani s jejím manželem. Nemyslím si, že by to byl dobrý nápad, i o bezpečnosti by se tam dalo polemizovat.“

„A aby byl David doma sám, taky není úplně nejlepší,“ doplnil Petr.

„No právě.“

„Co chcete ode mě?“

„Vaši chatu ve Vysokých Tatrách.“

„Pane jo,“ vyhrkl Petr překvapeně. „To není zrovna malý požadavek, protože ta chata není moje. Patří společnosti, které jsem spolujatelem.“

„Většinovým vlastníkem,“ uvedl to velitel Vojenského zpravodajství na pravou míru.

„Jenomže na tohle já si nehraju. Martin, náčelník Horské služby, který je

druhým spolujatelem, má stejná rozhodovací práva jako já už jen z toho důvodu, že se o tu chatu většinu roku stará. Vyřizuje všechno papírování, zpracovává podklady účetním.“ Petr objem Maťových zásluh jen naznačil rozmáchlým gestem.

„Já tomu rozumím, Petře, ale ta chata v pustině by mohla být Davidovou šancí, jak se z toho dostat. Vždycky obdivoval vaše fotky v časopisech o horolezectví a říkal, že by to někdy taky rád zkusil. Mohl bych mu tam zajistit instruktora. Poslal bych s ním jednoho kamaráda, co chodí taky po ránu běhat.“ Generál tak jasně naznačil, jakou jednotkou v armádě dotyčný kamarád prošel.

„Pustina je to jen zdánlivá,“ nesouhlasil Petr. „Na chatu chodí spousta turistů. Teď v červnu sice hlavně o víkendech, ale odříznutý od světa tam nejste. Bydlí tam správce chaty a taky je tam služebna Horské služby.“

„Ale přes týden je chata skoro prázdná, ne?“

„Až do července ano, pokud se tam neubytují nějakí horolezci.“

„Stačily by možná tři pokoje, které pochopitelně zaplatím. Jeden pro Davida, jeden pro toho našeho bývalého kolegu a doktor Kolář se uvolil, že si vezme minimálně na dva týdny dovolenou a pojedje tam s Davidem taky. Případní turisté na chatě by nebyli na obtíž. David si musí pomalu zvykat na normální život. Na to, že se bude pohybovat mezi neznámými lidmi.“

„Musím zavolat Maťovi, jestli tam ty tři pokoje vůbec jsou volné. Třeba to celé padne na tom, že má chatu objednanou nějaká větší výprava. Loni na jaře tam bydleli měsíc nějakí biologové. Zítra vám řeknu co a jak.“

„Bylo by to jen na tři týdny. Až se vrátím ze zahraničí, hned se o Davida postarám.“

„Dobře, tři pokoje na tři týdny, to bych si mohl zapamatovat,“ usmál se Petr. Pak ale zvažněl. „Můžu vám něco poradit, pane? Požádejte vašeho kamaráda, ať naučí Davida základy sebeobrany. Pár těch hodně špinavých, ale stoprocentně účinných triků, které vyřadí každého. A taky mu kupte teleskop,“ Petr se zvedl a ukázal generálovi nenápadné pouzdro s teleskopickým obuškem, které nosil na opasku.“

„To je dobrý nápad,“ ocenil Petrův návrh generál. „A vůbec, nechcete se k té tatranské výpravě přidat, když teď byly testy *Imperátora* na dva týdny pozastaveny?“

„Rád bych, ale nevím, jestli mi v práci dají další volno.“

3.

Pavel Gradić se líně otočil na lehátku pod slunečníkem u bazénu a natáhl se po ledovém daiquiri, které mu přinesla jeho blondátá společnice Anna, krásná jako anděl hříchu. Dívka na sobě měla jen flitry pošíta tanga a i to bylo podle Pavla Gradiće příliš. Vždyť byli široko daleko sami. Tahle rezidence, která patřila jeho příteli a klientovi v jedné osobě, zajišťovala naprosté soukromí. Diskrétní personál, který zde pečoval o jeho pohodlí, byl vyškolený tak, že byl neviditelný, hluchý a slepý.

Aby si dokázal svou nadvládu, přivolal dívku jen ponižujícím gestem ruky. Ukrajinská kráska, která patřila k luxusním službám neméně luxusní krymské rezidence, okamžitě poslechla a přiběhla k jeho lehátku. Prstem, kterým dívku přivolal, jí objel prohlubeň pupíku na plochem opáleném bříšku a potom sjel níž a zachytil za lesklý trojúhelníček kalhotek. Nesouhlasně zamlaskal a stáhnul jí kalhotky kamsi do půli stehen. Anna se nebránila. Sundala si ten kousíček látky, který víc ukazoval, než zakrýval, a který stál celé jmění, a klekla si nad něj tak, jak to měl tento muž rád, zadečkem k jeho obličejí. Během okamžiku vysvobodila jeho mužství z plavek a pak jen slastně vzdychla, když ucítila jeho prsty na tom správném místě. Vrnění mobilu, který se povaloval na stolku, v tu chvíli vůbec nebylo důležité.

Pavla Gradiće ale mobil dost rozladil. Vztekla ze sebe krásnou blondýnu shodil.

„Zmiz!“ rozkázal jí anglicky, protože nechtěl, aby slyšela cokoliv z telefonátu.

Anna se rychle a potichu vypařila. Už věděla, že není radno s tímto náladovým mužem laškovat. Dokázal být pozorný a něžný, ale i panovačný a krutý. Ani si neoblékla své kalhotky. Nechtěla, aby s ní zase zacházel tak jako před dvěma dny, kdy ho jednou svou poznámkou rozzuřila. V oblasti sexu jí nic nevadilo a se svými zákazníky si opravdu užívala, ale nesnášela bolest. Tu půlhodinu, než muže, kterému dělala společnici, přešel vztek, už by si nikdy nechtěla zopakovat. Dokázala se podřídít a stát se jen krásnou

a vášnivou hračkou, uspokojující klientovy touhy, ale nebyla otrokyní, která snese všechno.

A také si všímala a uměla poslouchat. Z druhé strany bazénu sledovala, jak muž zuřivě gestikuluje při telefonování. Celou tu dobu mu pozorně hleděla do tváře a popíjela své oblíbené mojito. Konečně ukončil hovor, ale ona už věděla, že ji nepřivolá zpátky a nebudou pokračovat v milování. Zvedl se z lehátka, vzal si svou pistoli, která ležela na křesílku tak, aby ji měl vždy nadosah, a vyrazil k domu.

„Odjíždím!“ houkl na ni jen, když ji míjel.

Ve chvíli, kdy se z heliportu na druhé strany domu zvedal vrtulník, blondýna vytočila číslo na svém mobilním telefonu.

„Irina, už dlouho jsme spolu nebyly nakupovat,“ zašveholila do mikrofonu. Krásná prostitutka Anna byla *bodel*, což znamená místní spolupracovník izraelské tajné služby Mossad. Vystudovala zvláštní pedagogiku a psychologii a několik let pracovala s hluchoněmými dětmi. Odezírat ze rtů uměla naprosto dokonale.

* * *

Petr odhodil na konferenční stůl hromádku pošty, kterou si přinesl z recepce dole v hale. Až doma si uvědomil, jak je rozladěný. Přemýšlel proč. Dilem za to mohla žádost generála Haška o uvolnění Jastrabej chaty pro účely Davidovy terapie, ale tuhle prosbu chápal a pokud to bude jen trochu možné, chtěl jí vyhovět. Mnohem větší vinu na jeho špatné náladě neslo pozastavení testů *Imperátora*. Co by také testovali, když jediný prototyp, který byl v republice, byl na kousičky? Sice se hned vyřešilo dovezení druhého technologického prototypu, ale to bude chvíli trvat. Opravdu k vzteku však bylo, že za sedm dní začínalo ve vojenském prostoru cvičení, takže si na další létání s vrtulníkem musí minimálně tři týdny počkat.

Možná že by nebylo až tak od věci vzít si volno a odjet do Vysokých Tater. Smlouvu s armádou mu tak jako tak musejí prodloužit, takže by si mohl protáhnout i neplacené volno v práci. Vzhledem k tomu, že zítra určitě nikam nepoletí, nalil si trochu desetileté sladové whisky Laphroaigh do sklenice se širokým dnem. Usadil se s drinkem do obýváku a začal se probírat poštou. Reklamní letáky rovnou vyhazovali dole v recepci, takže to, co se mu dostalo do rukou, byly většinou složenky a jedno oznámení o uloženém balíku. Hodil všechno na stůl a sáhl po telefonu. Chtěl zavolat Martinovi a poptat se ho na volné pokoje na Jastrabke. Chvilíčku uvažoval

o odposlechu mobilu, ale pak si řekl, že tenhle hovor může klidně Velký bratr slyšet.

Martin byl rád, že Petra slyší, a během chvilky mu potvrdil, že chata je před sezonou skoro prázdná, takže celá suite s Davidem Haškem může přijet. Také hned začal Petra přemlouvat, aby přijel i on, že by si měli udržet fyzickou z And nějakým pořádným lezením. Petr jen chvíli namítal, že celou dovolenou vyčerpal právě na peruánské hory. Nakonec kamarádovu nátlaku ustoupil s tím, že se pokusí domluvit si neplacené volno.

Po telefonátu s Martinem si dal rychlou sprchu a pak se v županu usadil k počítači. Přihlásil se ke Skype, protože doufal, že třeba zastihne Teri online, aby se poptal, jak se jí první den daří. Teri ale přihlášená ke Skype nebyla a on si najednou připadal zvláště osamělý. Ač jejich vztah v poslední době hodně ochladl, Teri mu chyběla. Možná že je to jeho vina, že se k ní choval špatně. Nedělal to ale úmyslně. Nikdy by jí vědomě neublížil. Vždyť proboha jen dělal svou práci a ona také, tak kde se to všechno pokazilo?

Snad by si o tom všem měl promluvit s Rostou. Psychiatr by mu jistě vysvětlil, proč se Teri chovala tak, jak se chovala, a co on udělal blbě. Možná že byla ještě šance všechno zachránit. Až se za tři měsíce vrátí, můžou si o všem promluvit a pokusit se o nový začátek. Petr o to moc stál a cítil, že ani Teri nechce krizi řešit nijak radikálně. Jinak by se s ním před odjezdem na letiště přece tak vášnivě nepomilovala. Nebo ano? Třeba to byl Teriin způsob, jak mu dát najevo, že sex si s ním užívat bude, ale nic víc. O to ale nestál. Postelových známostí už měl dost a Teri pro něj znamenala mnohem víc než pitomoučké krasotinky, se kterými si užíval dřív.

Jeho předchozí známosti se většinou rekrutovaly z řad modelek a rozmazlených zlatokopek a on je považoval skoro za doplněk ke svému značkovému oblečení. O svých milostných vztazích moc nepřemýšlel, dokud Rostá jednou nepoznamenal, že asi nemá na inteligentní ženskou dost sebevědomí. Zabolelo to. Rozhodl se přehodnotit své postelové románky a výsledkem byla známost s Teri. Lékařka byla úplně jiná než všechny ženy, které dosud poznal. Byla zábavná, chytrá a ve svých zájmech se spolu skvěle doplňovali.

Musí udělat všechno, aby vztah zachránil, jinak jako chlap stojí za starou bačkoru, rozhodl se. A rozhovor s Rostou bude ten správný začátek.

Mirek neměl uprostřed návalu práce ani čas se najíst, a tak si spolu se svou partačkou Danielou Jindrovou skočili aspoň na gyros ke stánku na Václaváku. Byla to přesně doba, kterou ve městě miloval. Pár minut, kdy utichl obvyklý ruch, chvilka, jež oddělovala večer od noci. Z ulic už zmizeli i ti poslední opozdilci z kanceláří a noční šelmy ještě spaly. Utichla i dopravní špička a soumrak se pomalu snášel na město, než ho rozehnalý výbojky městského osvětlení. Dokonce i živé Václavské náměstí jako by se nadechlo a připravilo k nebezpečným nočním eskapádám.

„Co vůbec víme, Mirku?“ vyrušila ho Daniela z melancholických úvah.

„Asi nestojíš o tu nejpřiléhavější jednoslovnou odpověď, co?“ Mirkovi stekla omáčka z gyrosu na sako, takže potichu zaklel.

Dana jen rezignovaně zavrtěla hlavou a vytáhla kapesník, aby šikovnost svého nadřízeného napravila. „Ještě jsi mi neřekl, co přišlo nového z laborky.“

„Promiň, myslel jsem, že si tu zprávu jako vždy přečteš. Ležela celý den na mém stole. Je to analýza všech materiálů, co se našly na místě činu, a něco se nám povedlo zajistit i z Davidových zranění. Sestry na pohotovosti kupodivu spolupracovaly a při čištění a dezinfekci jeho ran pinzetou posbíraly nějaká vlákna.“

„Jaká?“

„Kromě provazu, který měl zadřený do zápěstí, našly i kousek jemné kozinky, doslova zaseknutý v jedné ráně na zádech.“

„Čekala bych spíš kus klacku než kůže. To znamená, že to nebyla úplně náhodná akce. Buď to pachatel celé pečlivě naplánoval, anebo měl jen tak pro jistotu u sebe v autě kůži obšitý bič.“

„Bingo! A taky injekci s narkotikem,“ doplnil Mirek nejnovější zjištění.

„Dohajzlu, takže to ten šmejd fakt celý plánoval. Až bude kluk schopný výslechu, nejspíš se provalí, že ho dokonce sledoval.“

Mirek jen uznale přikývl. Dana přesně vystihla to, co nejnovější zprávy znamenají. A zejména nalezený kousek světlé, nyní krví zbarvené kozinky. Ten nepatrný kousíček materiálu jim prozradil i další informace. Technici z policejní laboratoře zjistili nejen to, že kůže byla původně bílá, ale i to, že byla zpracovaná přírodní metodou, kterou používají pastevci v Asii.

„Takže budeme obcházet obchody s jezdeckými potřebami i sexshopy a projíždět internet, jestli někdo nenabízí bílý kožený bič z asijské kozinky,“ shrnula to Dana bez nejmenšího nadšení, protože věděla, že bude nezbytné zjistit, jak se pachatel k takovému biči dostal.

„Bohužel,“ přikývl Mirek. „Taky musíme znovu vyslechnout tu jeho holku. Třeba ani ta hádka na chatě nebyla náhoda,“ pokrčil rameny.

„Tu jsem vyslychala já. Byla pomalu na zhroucení, když se dozvěděla, co se stalo. Neřekla bych, že to hrála. Chtěla za Davidem i do nemocnice, jenže on na ni nebyl zvědavý.“

„Tak si s ní pro změnu promluvíme já. Nic lepšího zatím stejně nemáme, dokud nebudeme moct vyslechnout oběť.“

* * *

Pavel Gradić si nechal od svého klienta a přítele v jedné osobě nalít druhou sklenici drahého suchého šampaňského. Byla na oslavu úspěšně uzavřeného kontraktu. Šlo to rychle. Od chvíle, co opustil vrtulníkem rezidenci na pobřeží Černého moře, neuplynulo ani dvacet čtyři hodin a už měl na kontě tučnou zálohu. A peníze nebyly jediným důvodem jeho povznesené nálady. Tím hlavním byl muž, kterého poznal na fotkách. Patřil k ostatním lidem, kteří se podíleli na projektu, o něž se jeho klient zajímal.

Zolotoj malčik, tak říkali jeho klientovi a příteli v jedné osobě. Byl bezcitným obchodníkem se zbraněmi, kterému šlo jen o peníze. Vážil si ale loajálních lidí a podle toho je platil. I Pavlovi Gradićovi šlo jen o peníze. Nedal na sobě ale nic znát a pečlivě vypočítanými riziky vyšrouboval cenu za tento kontrakt do astronomické výše. Obchodníka se zbraněmi zajímaly všechny tajné informace o bezpilotním průzkumném prostředku *Anux Imperator* který se za účasti armády testoval v České republice. A právě zájem armády a Vojenského zpravodajství o projekt znamenal velké bezpečnostní riziko. Gradić si byl vědom, že po dokončení práce bude muset na pěkně dlouho zmizet, a tomu odpovídala částka, kterou požadoval.

Hned po příletu z Krymu měl první schůzku, na které se dozvěděl objednávku a předložil své požadavky. Mezi nimi byly nejen provozní finance a odměna, ale i zajištění zázemí v České republice. Tohle všechno měl ale *malčik* už předem připravené. Bylo vidět, že se o projekt zajímá delší dobu. Předložil Gradićovi nejen kontakt na člověka, který měl zařídit vše potřebné, ale i fotografie lidí, co o projektu věděli dostatečné informace, protože na přísně utajovaném testování spolupracovali.

Probíral se fotkami, aby si udělal předem představu, koho by tak asi mohl zmáčknot a vyždímat z něj všechno, co ví. Byl dobrým psychologem a dokázal odhadnout charakter. Vybíral si slabocha, který by mu práci usnadnil,

ale přitom toužil po opravdovém soupeři, kterých bylo zatraceně málo. A pak uviděl tu tvář. Fotka byla momentka, ale oči svých zajatců Gradić nikdy nezapomínal. Byl zvyklý na hrůzu, strach a pokoru. Vidával úzkost, bolest a utrpení. U tohoto muže ale nic takového čekat nemohl. Jediné, co v jeho očích kdysi četl, bylo pohrdání a povýšená arogance, jako by se díval na obtížný hmyz a ne na svého mučitele, před kterým by se měl třást.

„Zjisti mi všechno o tomto muži,“ požádal *malčika* a hodil před něj zvětšeninu. „Chci vědět, i jakou značku toaletního papíru používá.“

Obchodník se zbraněmi se podíval na druhou stranu fotky na poznámky. „V tomto případě to nebude zrovna jednoduché, ale pokusím se.“

S těmito slovy skončila první schůzka Pavla Gradiće se zákazníkem, mafiánským bossem s přezdívkou Zlatý chlapec, a dnes Gradić v požadované informace dostal, dokonce v rekordním čase.

„Sakra koho tam máš, že dokáže vyštourat tohle všechno?“ optal se jen, když si přečetl zjevně utajované informace o člověku, kterého se chystal unést a všemi prostředky z něj dostat, co ví o projektu *Imperátor*.

„To není tvá starost,“ odvětil *malčik* stroze. „Navíc si myslím, že sis vybral špatně. Toho muže nebude snadné zlomit. Na tom projektu pracují i slabší články řetězu.“

„A tohle zase není tvoje starost!“ odsekl Gradić pohotově. Že se muži z fotografie už jednou postaral o doslova bezesné noci a celá záležitost se pro něj stala jakousi otázkou cti, protože poprvé svého vězně mučením nezlomil, si nechal pochopitelně pro sebe.

„Kdy pro mě budeš mít doklady, abych mohl odletět? Chci to mít co nejdřív za sebou,“ optal se a vložil do otázky tolik znuděnosti, kolik jí byl schopen, aby zamaskoval nedočkavost. Snad nikdy se na žádnou zakázku netěšil jako na tuto. Sladká a lákavá možnost vyřídit si staré účty mu zvedla hladinu adrenalinu i náladu.

„Neboj se, na všem už se pracuje. Nejpozději za dva dny budeš mít vše připraveno,“ usmál se mafiánský bos a pozvedl sklenku se sektem k přípitku. Bylo co oslavovat. Ještě nikdy se nestalo, aby Pavel Gradić v získávání informací selhal, takže měl oprávněný důvod k veselosti. Slavil ne uzavření kontraktu, ale už předem získané informace, které jako obchodník se zbraněmi potřeboval pro své klienty.